

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2242/2024
10.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Димитријевић, адвокат из ..., против туженог СП „Ласта“ АД Београд, чији је пуномоћник Петар Настић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3554/22 од 28.03.2024. године, у седници одржаној 10.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3554/22 од 28.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3554/22 од 28.03.2024. године у ставовима првом и другом изреке и пресуда Првог основног суда у Београду П1 230/20 од 18.05.2022. године у ставовима другом и трећем изреке и предмет у наведеном делу **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 230/20 од 18.05.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде штете због неисплаћене накнаде трошкова доласка на рад и одласка са рада, изврши исплату без навођења новчаног износа и без навођења обавезе туженог да исплати законску затезну камату, али са означавањем да је тужени у обавези од одређеног дана. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу изврши исплату накнаде штете због неисплаћене накнаде трошкова доласка на рад и одласка са рада за период од марта 2015. године закључно са новембром 2016. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 82.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од наступања услова за извршност па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3554/22 од 28.03.2024. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу другом изреке и жалба тужиоца у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, одбијен је као

неоснован захтев тужиоца да се тужени обавезе да му накнади трошкове другостепеног поступка. Ставом трећим изреке, утврђено је да је жалба туженог изјављена против става првог и трећег изреке првостепене пресуде, повучена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, ради уједначавања судске праксе у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), а у примени правила о прекиду рока застарелости потраживања из радног односа признањем дуга од стране послодавца у решењу о отказу уговора о раду, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о основаности изјављене ревизије на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог до 28.12.2017. године, када је решењем туженог тужиоцу отказан уговор о раду. Истим решењем тужени се обавезао да ће зараду, накнаде зарада и друга примања које је тужилац остварио као запослени, а која му нису исплаћена до дана престанка радног односа, исплатити најкасније у року од 30 дана од дана када је тужиоцу престао радни однос. Тужени није исплатио тужиоцу трошкове за долазак и одлазак са рада у периоду од марта 2015. године до дана престанка радног односа.

Тужбом поднетом 30.01.2020. године тужилац је тражио исплату трошкова доласка на рад и одласка са рада у означеном временском периоду.

Нижестепени судови су применом одредбе члана 196. Закона о раду, тужбени захтев тужиоца за период потраживања од марта 2015. године закључно са новембром 2016. године, одбили због застарелости потраживања а ценећи истакнути приговор од стране туженог. До подношења тужбе протекао је рок од три године од доспелости новчаног потраживања за сваки месец означеног временског периода, а у донетом решењу о престанку радног односа тужени није признао дуг и тако прекинуо ток рока застарелости јер за то нису испуњени услови, с обзиром да у решењу није јасно и недвосмислено наведено да се признаје дуг по основу трошкова превоза за долазак и одлазак са посла, као ни у којој висини.

По оцени ревизијског суда, основани су наводи тужиоца да су нижестепени судови у овом спору погрешно применили материјално право у погледу истакнутог приговора застарелости дела његовог новчаног потраживања из радног односа.

Одредбом члана 196. Закона о раду прописано је да сва потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанка обавезе.

Према одредбама Закона о облигационим односима, застарелошћу престаје право захтевати испуњење обавезе и наступа кад протекне законом одређено време у коме је поверилац могао захтевати испуњење обавезе (члан 360. став 1. и 2).

Застарелост почиње тећи првог дана после дана када је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе, ако законом за поједине случајеве није што друго прописано (члан 361. став 1). Застарелост наступа кад истекне последњи дан законом одређеног времена (члан 362). Застаревање се прекида када дужник призна дуг, што може учинити не само изјавом повериоцу, него и на посредан начин, као што су давање отплате, плаћање камате, давање обезбеђења (члан 387. став 1. и 2), а после прекида застаревање почиње изнова, док време које је протекло пре прекида не рачуна се у законом одређени рок за застарелост (члан 392. став 1). Застаревање прекинуто признањем од стране дужника почиње тећи изнова од признања (члан 392. став 2).

У конкретном случају, новчано потраживање тужиоца у погледу трошкова за долазак и одлазак са рада за период од марта 2015. године до новембра 2016. године није застарело до дана доношења решења о отказу његовог уговора о раду. У диспозитиву тог решења тужени се обавезао да ће све зараде, накнаде зарада и друга примања из радног односа остварена а неисплаћена до дана престанка радног односа тужиоца, исплатити у року од 30 дана од дана престанка његовог радног односа. По становишту ревизијског суда, тужени је тако признао свој дуг према тужиоцу за сва потраживања из радног односа, па и за трошкове његовог доласка на рад и одласка са рада. На тај начин тужени је прекинуо ток рока застарелости тих потраживања, а рок од три године из члана 196. Закона о раду почео је поново тећи од 28.12.2017. године и није истекао до подношења тужбе.

Из изнетих разлога, погрешан је закључак нижестепених судова да није било прекида застарелости зато што у решењу о отказу уговора о раду није јасно и недвосмислено наведено да тужени признаје дуг по основу трошкова превоза, нити је наведена његова висина. Признањем своје обавезе да тужиоцу исплати сва примања из радног односа остварена до отказа уговора о раду, тужени је признао своје дуговање и у погледу трошкова доласка и одласка са рада, јер су ти трошкови примање из радног односа. За прекид рока застарелости довољно је признање дуга у погледу основа, па није од значаја чињеница да у решењу нису наведени новчани износи који су остали неисплаћени.

Због погрешног становишта нижестепених судова о застарелости потраживања тужиоца, остала је неутврђена висина његовог потраживања за овај период. Због тога је Врховни суд на основу одредбе члана 416. став 1. ЗПП, укинуо пресуде нижестепених судова у одбијајућем делу одлуке о захтеву тужиоца, као и у погледу одлуке о трошковима која зависи од коначног исхода спора. На поновно суђење предмет је вратио првостепеном суду како би оценом решења о утврђивању цене услуге превоза у јавном линијском превозу путника на територији Града Београда које је тужилац доставио, а с обзиром на присуство тужиоца на раду, те правилном применом материјалног права, одлучио о наведеном захтеву тужиоца.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић